

sredi brvi, zagradi ga neznan mož, visoko ga dvigne v zrak ter z vso silo vrže v globoko vodo. Puščavnik strepetá, sveta jeza ga spreletí: „Kušnjavec goljufivi!“ kriči nad njim, „rajši poginem tù na mestu, nego storiti še jeden korak s teboj. Poberi se mi izpred oči! To so božja pota, ki mi je hočeš kazati? Lažnik ti, zemlja naj se odprè, ter te vzame v svoje žrelo!“ . . .

V trenotji pa se takó zablisne, da puščavniku vzame vid, zemlja se strese in ko puščavnik zopet spregleda ne vidi več neznanega možá. Pred njim stoji mladenič v blestečej obleki — bil je angel Gospodov!

Angel spregovori: „Kazal sem ti božja pota a nisi jih razumel, zatorej poslušaj! Kupa, katero sem bil vzel prijaznemu in dobremu možu, bila je zastrupéna, vzel sem jo njemu, ker je dober, in jo podaril nesramnemu skopuhu, ki ni vreden življenja, naj si iz nje pije svojo smrt. — Borni, pridni mož si bode zopet sezidal hišo in bode toliko pridnejši, a pod pepelom bode našel zaklad, ki mu bode pomagal iz vsake zadrege. Úmérni, odurni mož pa, kateremu sem sina v potok vrgel, velik je grešnik — in óni sin njegov bi postal jedenkrat ropar in morilec. Izguba otrokova nagnila bode moža k pokori — a otrok sam je najboljše preskrbljen! — Ti nisi mogel razumeti modrosti in previdnosti božjih potov, — nekaj si jih gledal z lastnimi očmi — zatorej idi in uči se jih razumévati v prihodnosti!“

Janja M.

—*—

Greli se po zimi na mesecu.

rača se nekaj ljudi po zimi z vojske in vsi so bili iz jednega sela, pa jih zateče noč na poti. Najstarejši od njih reče četi: „Pobrazajmo, bratje, nogé, ne bi li kje kako selo opazili in v njem prenočili, da nocoj ne pomremo od mraza.“ — Vsi ga slušajo in pričnó hoditi, kolikor so kdaj najbolje mogli, ali nikjer ni sela ni hiše, nego utrujeni polégajo na nekej poljani in reče jeden od čete: „Čemu nam bosta selo in ogenj, ko mesec sije, in v tem se nam tudi opanki posušé, kadar mi malo pospimo.“ Sezujejo vsi opanke in čevlje z nog in porastavijo jih po ónej dolini, da se na mesecu sušé; ležejo drug do drugega in vsak se pokrije s plaščem. — Nikdo ni še zaspal, in vodja začne z zobmi škripati od velikega mraza in hude zime, a da bi ga drugovi ne pokarali, ka ne more strpeti zime, reče jim: „Takó, bratje, vsaki, kakor jaz; čul sem od starih ljudi, da nema hitrejšega leka zoper zimo, nego tresti se in zgibati z ramami. „Dobro, vodja!“ odgovori nekdo od čete, „potrpiamo malo, dokler se nagne mesec, in ker že nismo napravili nikakega junaštva v vojski, vsaj vsakdo poreče, da smo junaci, ker moremo zimsko noč prenesti v planini.“ — Tretji, ki ni mogel dalje od mraza ostati na mestu, dvigne se, da obuje svoje opanke, a videč, da so se utrdili od velikega mraza, pogleda na mesec in reče: „Ne čudim ti se, kakó si jih tako brzo osušil, nego čudim se, kako si jih presušil.“ A vodja z zobmi škripajoč izpod plašča odgovori: „Da li vam nisem pravil, kaj napravi vse pustí mesec, kadar hoče; a če so nam opanki suhi, pa idimo domóv, ondu je dosti junaštva napravljenega, in kdor ne veruje, naj sam poskusi.“

Po „Vrčevicu.“

—*—